

Janez in veter

Veter skozi drevje veje,
Janezu se nagajivo smeje:
»Janez, Janez, to ni nič,
saj si kot ujeti ptič!
Ves dan v klopi mi čepiš,
kremžiš se, grdo držiš,
čudne čačke se učiš.
Glej me, jaz pa križema postopam,
zdaj med drevje, zdaj med strehe se zamotam;
nima záme svet mejá,
pojdi z mano, glej, kako se sonce ti smehlja!«

Janez misli, pa premisli:
»Res je, veter, kakor praviš!
Ali ti brez mira tavaš,
škodo delaš, strehe premetavaš!
Z ukom jaz si belim glavo,
z ukom, ki odpira pot nam pravo,
pot nam pravo in resnico,
a resnici ni meja — saj je v večnosti doma.

Svjatoslav

Zazibalka

Težke ure
stiskajo dolino,
božje sonce
pada v pomrčino.

Spavaj, zlatek,
da ne bo te čuti,
saj ne morem
peti v tej minuti.

Jutri, jutri
pa bo vse drugače,
sama pesem,
vrisk in skok, igrače.

Ugasnile
bodo ure črne, —
jutri, jutri,
ko se očka vrne ...